

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

Nr. 80.225 van 12 mei 1999

A. 70.184/VI-14.830

In zake : **DORGE** Frédéric,
avenue Reine Astrid 78
5000 Namen,

tegen :

**het Rijksinstituut voor Ziekte-
en Invaliditeitsverzekering,**
Tervurenlaan 211
1150 Brussel.

DE RAAD VAN STATE, VIe KAMER,

Gezien het op 2 augustus 1996 ingediende verzoekschrift, waarbij Frédéric DORGE de nietigverklaring vordert van "de beslissing van het comité van de verzekering voor geneeskundige verzorging van het RIZIV van 13 mei 1996 tot schorsing van verzoekers erkenning voor een periode van 6 maanden, genomen op voorstel van de erkenningsraad voor bandagisten en bij aangetekende brief van 3 juni 1996 ter kennis van verzoeker gebracht";

Gezien de regelmatig uitgewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag van mevr. DEBROUX, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 11 december 1998 waarbij de neerlegging van het dossier en het verslag ter griffie wordt gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 19 maart 1999, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 28 april 1999;

Gehoord het verslag van de heer LEWALLE, staatsraad;

Gehoord de opmerkingen van Mr. MOSTIN, loco Mr. GOVAERTS, advocaat, die voor verzoeker verschijnt, en van de heer BRIFFEUIL, adjunct-adviseur, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het andersluidend advies van mevr. DEBROUX, auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de volgende feiten dienstig zijn voor het onderzoek van het verzoekschrift :

1. Verzoeker is sedert 1 april 1985 erkend bandagist bij het RIZIV.

Op 20 november 1992 heeft het comité van de dienst voor geneeskundige controle besloten een grondig onderzoek te verrichten gelet op de systematische

facturering door verzoeker van talrijke extra-kosten naar aanleiding van de levering van duwwagentjes.

2. In februari 1993 zendt de dienst voor geneeskundige controle de voorzitter van de erkenningsraad voor bandagisten het tegen verzoeker aangelegde dossier toe en deelt hij mee dat een gedeelte van de aangehaalde feiten ingaat tegen de "regels van goed gedrag" die de erkenningsraad heeft vastgesteld.

Op 2 april 1993 wordt hem geantwoord dat "het (...) raadzaam is om, alvorens die zaak voor te leggen aan de twee voormelde instanties, de beslissing te kennen die genomen is door de beperkte kamer van het comité van de dienst voor geneeskundige controle voor welke, volgens uw nota, de betrokkene moet verschijnen, alsmede in voorkomend geval, de beslissing van de commissie van beroep", zodat de juistheid van de feiten niet meer kan worden betwist.

3. Op 15 juni 1993 ontvangt de voorzitter van de erkenningsraad voor bandagisten van de dienst voor geneeskundige controle het dossier van verzoeker en een afschrift van de op 24 maart 1993 door de beperkte kamer genomen beslissing waartegen geen beroep is ingesteld. De beperkte kamer besluit de verzekeringsinstellingen te verbieden tegemoet te komen in de kosten van de door verzoeker verstrekte gezondheidszorgen voor een periode van één maand. De bezwaren, zes in aantal, die de dienst voor geneeskundige controle formuleert tegen verzoeker, bestaan erin dat hij getuigschriften voor verstrekte hulp heeft ondertekend en afgegeven zonder inachtneming van de verschillende bepalingen van artikel 28, § 8, van de nomenclatuur van de geneeskundige verstrekkingen.

4. In zijn vergadering van 26 oktober 1993 besluit de erkenningsraad het onderzoek van verzoekers dossier uit te stellen in afwachting dat de beperkte kamer zich uitspreekt over de zaak van de twee medewerkers van verzoeker.

5. Op 12 januari 1995 antwoordt de dienst voor geneeskundige controle dat het onderzoek van het dossier van de eerste medewerkster van verzoeker nog steeds aan de gang is en ze dus nog nooit is verschenen voor de beperkte kamer, terwijl aan de tweede medewerker geen straf is opgelegd en er zelfs geen aanklacht is tegen hem vanwege het comité van de dienst voor geneeskundige controle.

6. Tijdens de vergadering van 14 maart 1995 wordt het onderzoek van verzoekers dossier uitgesteld tot een latere datum, daar een lid verhinderd is. Op de vergadering van 25 april 1995 besluit de erkenningsraad vier van de zes grieven in aanmerking te nemen en verzoeker op te roepen om zijn verweermiddelen te horen.

7. Verzoeker wordt opgeroepen bij brief van 4 mei 1995 en gehoord op de vergadering van 20 juni 1995. De erkenningsraad neemt op dat tijdstip geen besluit omdat hij van oordeel is dat moet worden nagegaan of het wettelijk toegestaan was, na de schorsing van een erkenning, een gegadigde opnieuw te ondervragen om zijn bekwaamheid te toetsen. Op de vergadering van 5 september 1995 besluit de raad juridisch advies in te winnen over de kwestie.

8. Aangezien verscheidene leden afwezig zijn op de vergadering van 3 oktober 1995, wordt de beslissing uitgesteld tot de volgende vergadering. Omdat de voorzitter van de raad afwezig is op de vergadering van 7 november 1995, wordt de zaak opnieuw uitgesteld.

9. Tijdens de vergadering van 5 december 1995 besluit de erkenningsraad het verzekeringscomité voor te stellen verzoekers erkenning te schorsen voor een periode van zes maanden.

10. Het dossier wordt op de agenda geplaatst van 22 april 1996, vervolgens op die van 6 mei 1996 en wordt uiteindelijk onderzocht tijdens de vergadering van 13 mei 1996. Het verzekeringscomité besluit er verzoekers erkenning te schorsen voor een periode van zes maanden die ingaat de tweede maandag na ontvangst van de kennisgeving.

Deze beslissing, waarvan verzoeker in kennis is gesteld bij ter post aangetekende brief van 4 juni 1996, vormt de bestreden beslissing.

Overwegende dat de verwerende partij een exceptie van niet-ontvankelijkheid opwerpt ontleend aan het feit dat het beroep te laat is ingesteld, doordat het op 5 augustus 1996 bij de griffie van de Raad van State zou zijn ingediend, terwijl de bestreden handeling ter kennis is gebracht op 3 juni 1996;

Overwegende dat blijkt dat het verzoekschrift niet op 5 augustus maar op 2 augustus 1996 bij ter post aangetekende brief is toegezonden; dat de exceptie feitelijke grondslag mist;

Overwegende dat verzoeker een eerste middel ontleent aan schending van het algemeen rechtsbeginsel "non bis in idem" en aan misbruik van bevoegdheid; dat hij betoogt dat de bestreden handeling gegrond is op feiten en grieven die identiek zijn aan die waarop de beperkte kamer van de dienst voor geneeskundige controle heeft gesteund om haar beslissing van 23 maart 1993 te nemen waarbij het de verzekeringsinstellingen wordt

verboden tegemoet te komen in de kosten van door hem verleende geneeskundige verstrekkingen gedurende een periode van één maand; dat hij betoogt dat die straf van dezelfde aard is als de schorsing van de bestreden erkenning, daar deze eveneens tot gevolg heeft dat zijn verstrekkingen niet meer kunnen worden terugbetaald en ze dus is opgelegd in strijd met het aangevoerde algemene beginsel;

Overwegende dat, zonder dat het noodzakelijk is de kwestie te beslechten van de identiteit of van de verschillende aard van de straffen die enerzijds door de beperkte kamer kunnen worden uitgesproken op grond van artikel 156 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, en anderzijds door het verzekeringscomité op grond van de artikelen 215, § 1 en § 2, van dezelfde wet en 106 van het koninklijk besluit van 3 juli 1996 houdende uitvoering ervan, vastgesteld moet worden dat het de wetgever zelf is die heeft besloten dat de paramedische practici twee categorieën van straffen kunnen worden opgelegd; dat gesteld dat het algemeen rechtsbeginsel "non bis in idem" in dit geval van toepassing is, dit beginsel niet zou kunnen primeren op de uitdrukkelijke bepalingen van de wet; dat verzoeker voor het overige geen enkel gegeven aanvoert op grond waarvan misbruik van bevoegdheid kan worden bewezen; dat er dus geen aanleiding is om de zaak voor de algemene vergadering te brengen; dat het middel niet gegrond is;

Overwegende dat verzoeker een tweede middel ontleent "aan schending van het algemeen rechtsbeginsel dat een tuchtprocedure binnen een redelijke termijn moet verlopen en aan misbruik van bevoegdheid"; dat hij betoogt dat de totstandkoming van de bestreden handeling een aanvang heeft genomen met onderzoeken van het comité

van de dienst voor geneeskundige controle op 22 juni 1990 en 18 december 1992, dat de beperkte kamer van dat comité een eerste straf heeft uitgesproken op 24 maart 1993, dat het dossier vervolgens is toegezonden aan de erkenningsraad voor bandagisten, die op 5 oktober 1993 gelast is te onderzoeken of de ten laste gelegde grieven al dan niet door hem begane beroepsfouten waren, dat hij door die raad op 4 mei 1995 is opgeroepen om te worden gehoord op 20 juni 1995, dat de erkenningsraad eerst op 5 december 1995 het comité voor de verzekering van geneeskundige verstrekkingen heeft voorgesteld om zijn erkenning te schorsen voor een periode van zes maanden en dat laatstgenoemde uiteindelijk pas op 13 mei 1996 een beslissing heeft genomen;

Overwegende dat in dit geval de ten laste van verzoeker gelegde feiten vastgesteld waren sedert 18 december 1992, de datum waarop het comité van de dienst voor geneeskundige controle heeft besloten "de betrokkene te verwijzen naar de beperkte kamer"; dat de voorzitter van de erkenningsraad voor bandagisten hiervan, volgens de verwerende partij, in februari 1993 op de hoogte is gebracht; dat bestuursdirecteur BUERMANS hiervan op 2 april 19963 ontvangst heeft gemeld en dan, zonder een gebrek aan naarstigheid aan de dag te leggen, heeft kunnen beslissen, alvorens de zaak voor de erkenningsraad voor bandagisten te brengen, te wachten tot hij kennis had van de beslissing van de beperkte kamer van het comité van de dienst voor geneeskundige controle alsmede, in voorkomend geval, die van de commissie van beroep over een eventuele straf ten aanzien van verzoeker; dat de op 24 maart 1993 door de beperkte kamer genomen beslissing waarbij het de verzekeringsinstellingen wordt verboden tegemoet te komen in de kosten van de geneeskundige verstrekkingen die verzoeker gedurende een periode van één maand zou verlenen, door de dienst voor geneeskundige controle op

15 juni 1993 is meegedeeld aan de voorzitter van de erkenningsraad voor bandagisten, met vermelding dat er geen beroep was ingesteld; dat die raad op 5 oktober 1993, op initiatief van de dienst voor geneeskundige verzorging, is "verzocht na te gaan of de grieven beroepsfouten waren"; dat de voorzitster van de erkenningsraad voor bandagisten op 26 oktober 1993 heeft voorgesteld te wachten tot de dienst voor geneeskundige controle een standpunt had ingenomen over de aanklachten tegen twee vennoten van verzoeker, zijn echtgenote mevrouw Christine COLLIN en de heer Claude CHAIDRON; dat eerst bijna één jaar later, op 12 oktober 1994, Dr. J. RIGA, directeur-generaal van de dienst voor geneeskundige verzorging, bij een niet ondertekende nota heeft laten onderzoeken of dezen een straf hadden gekregen; dat geneesheer-directeur-generaal J. BOTTEQUIN op 12 januari 1995 aan dr. J. RIGA heeft geantwoord dat het comité van de dienst voor geneeskundige controle op 18 december 1992 heeft besloten "het dossier betreffende de activiteiten van (mevrouw COLLIN) in de provincies Brabant en Antwerpen af te sluiten door het toezenden van een aanklacht, alsmede haar te verzoeken de ten onrechte uitbetaalde bedragen terug te betalen" waarbij werd gepreciseerd dat andere onderzoeken aan de gang waren met betrekking tot de activiteiten van mevrouw Collin in de provincies West- en Oost-Vlaanderen en dat mevrouw COLLIN nooit was verschenen voor de beperkte kamer van het comité van de dienst voor geneeskundige controle, terwijl de heer CHAIDRON nooit een straf had gekregen van de beperkte kamer en er zelfs geen aanklacht tegen hem was ingebracht door de dienst voor geneeskundige controle; dat de erkenningsraad voor bandagisten op 5 december 1995 het strafvoorstel heeft geformuleerd en het verzekeringscomité op 13 mei 1996 de bestreden beslissing heeft genomen; dat het zich niet laat aanzien dat de voormelde organen van de verwerende partij, en inzonderheid het verzekeringscomité, door

aldus te handelen, hun beslissing met een kennelijk buitensporige traagheid zouden hebben genomen; dat verzoeker voor het overige geen enkel gegeven aanvoert dat een bewijs van misbruik van bevoegdheid kan opleveren; dat er dus geen aanleiding is om de zaak voor de algemene vergadering te brengen; dat het middel niet gegrond is;

Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord een derde middel opwerpt, ontleend aan schending van de rechten van verdediging, schending van artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, alsmede aan misbruik van bevoegdheid; dat hij in een eerste onderdeel betoogt dat de erkenningsraad voor bandagisten, in de loop van de drie vergaderingen die op zijn verhoor zijn gevolgd, de kwestie heeft onderzocht van de keuze van de straf die hem zou worden opgelegd zonder dat hem de mogelijkheid is geboden zich op dat welbepaald punt te verdedigen; dat hij in een tweede onderdeel betoogt dat de erkenningsraad niet voldoet aan alle criteria waaraan een rechtscollege kan worden herkend, dat hij grotendeels is samengesteld uit vertegenwoordigers van de beroepsorganisaties en geen enkele beroepsmagistraat telt, wat noch de onafhankelijkheid, noch de onpartijdigheid ervan waarborgt;

Overwegende dat het beginsel van de rechten van verdediging niet zover gaat dat van de overheid die de tuchtrechtelijke bevoegdheid uitoefent vereist wordt dat ze met de vervolgte persoon debatteert over de door haar voorgestelde strafmaat; dat het eerste onderdeel van het middel niet gegrond is;

Overwegende dat de erkenningsraden van de paramedische beroepen, die zijn ingesteld bij

artikel 215, §§ 1 tot 5, van de wet van 14 juli 1994 betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen alleen belast zijn met het opmaken van de lijst van de personen die ze aan het verzekeringscomité ter erkenning voorstellen, volgens de door de Koning vastgestelde criteria inzake bekwaamheid en uitoefening van het beroep; dat ze geen administratieve rechtscolleges zijn, maar adviesorganen van het actieve bestuur; dat artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden niet van toepassing is op hen; dat het tweede onderdeel van het middel niet gegrond is;

Overwegende dat verzoeker geen enkele gegeven aanvoert dat het bewijs kan leveren van misbruik van bevoegdheid; dat er dus geen aanleiding is om de zaak voor de algemene vergadering te brengen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten, bepaald op 4.000 frank, komen ten laste van verzoeker.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van de VIe kamer, op twaalf mei 1900 negenennegentig door :

de HH. CLOSSET, kamervoorzitter,
HANSE, staatsraad,
LEWALLE, staatsraad,
HARMEL, griffier.

De Griffier,

De Voorzitter,

P. HARMEL.

Ch.-L. CLOSSET.

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.